

Arrest

nr. 202 919 van 24 april 2018
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashayi van origine te zijn. U verklaart 17 jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Amla in het district Dar-i-Noor van de provincie Nangarhar. U liep school tot en met de zesde graad.

Uw vader werkte als ingenieur voor een Japanse organisatie op verschillende plekken in de provincie Nangarhar. Omwille van dit werk werd hij enkele keren telefonisch bedreigd. Later werd er eveneens een dreigbrief van de Taliban aan jullie huis in Dar-i-Noor afgeleverd. In deze brief werd uw vader gevraagd om zijn werk op te zeggen en zich samen met u aan te sluiten bij de Taliban. Nadat u uw vader van de brief op de hoogte bracht raadde hij u aan om een klacht bij het districtshuis in te dienen.

Uw klacht kon echter niet baten want het districtshoofd kon u geen bescherming bieden omdat u te dicht bij de bergen woonde. Vijf dagen later kwamen de Taliban rond middernacht naar uw huis op zoek naar u. U was op dat moment reeds in het huis van uw oom van vaders zijde. De volgende ochtend vertrok u naar een oom langs moeders zijde in Khewa waar u enkele dagen verbleef. Inmiddels werd er op de 23e van de zevende maand een tweede Talibanbrief aan uw ouderlijke huis afgeleverd. Hierop besloot u om Afghanistan te verlaten. U was ongeveer 35 dagen onderweg naar België. Op 20 november 2015 arriveerde u in België en op 8 december 2015 diende u een asielaanvraag. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de Taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u voor: uw taskara, de taskara van uw vader, twee Talibanbrieven, een krant, een klacht ingediend bij het districtshuis en een werkcertificaat van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.2,24-25), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Dar-i-Noor. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen realistisch zicht biedt op verschillende essentiële elementen van uw identiteit en uw verblijf de laatste jaren in Dar-i-Noor.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 29 januari 2016 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u 6 januari 2016 een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij 20.6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Uit het feit dat u zowel bij uw asielaanvraag op 8 december 2015 verklaarde 16 te zijn (inschrijvingsbewijs) en zelfs na het verkrijgen van de beslissing van de dienst Voogdij op uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 maart 2016 (Verklaring DVZ, vraag 4) en op uw gehoor voor het CGVS op 6 april 2017 bleef volhouden minderjarig te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 3,5) en ook een taskara (vertaling stuk 7) neerlegt die melding maakt van de leeftijd van 14 jaar op 2/6/1392 Afgaanse kalender (AK), 24 augustus 2013 Gregoriaanse kalender, GK), blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Deze conclusie tast niet enkel de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan, maar maakt ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara. Ook het geloof in de authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten, wordt door het voorgaande aangetast. Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst

worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Er kan dan ook weinig waarde worden gehecht aan uw documenten.

Vervolgens slaagt u er ook niet in aannemelijk te maken dat u uit een ruraal gebied als dat van Dar-i-Noor komt. Hoewel u beweert dat u verantwoordelijk was voor de zorg van de koe en uw vader tien jerip landbouwgrond bezat die door uw oom werd bewerkt (CGVS, p. 10), slaagt u er niet in geloofwaardig te vertellen over de landbouwactiviteiten van u en uw familie (CGVS p.6-7, 12-15). Op de vraag wat men op het land allemaal moest doen, startende vanaf Nowruz, de maand hamal (nieuwjaar i.e. 21 maart), antwoordt u naast de vraag - en uiterst ingestudeerd - door te stellen dat in de maanden asad, sunbula en mizan (periode juli-oktober volgens de Gregoriaanse kalender) er maïs is, en het land van qaws tot sawr (periode november-mei) voor tarwe is (CGVS p.12). Wanneer de vraag u wordt herhaald, kan u slechts aanbrengen dat alles groen wordt en de bloemen in bloesem staan (CGVS p.12). Ten slotte wordt de vraag u op nog een andere manier gesteld door te vragen naar wat uw familie de komende maanden op de gronden precies gaat doen. U slaagt er wederom niet in een afdoende antwoord te formuleren want u verwijst naar uw vorige antwoorden (CGVS p.12). Aardappelen die door uw familie werden geteeld (CGVS p.11) zijn nochtans een mooi voorbeeld van een gewas dat in de lentemaanden in uw regio groeien en uiteindelijk worden geoogst in april-mei. Ondanks dat u wordt aangespoord om in detail te treden bent u ook weinig precies over wat voor werk uw familie op de gronden in de zomer doet (CGVS p.13). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat in de zomer maïs en katoen moet worden gepland. Dat u hier niets over vermeld is opmerkelijk. Nog opvallender zijn uw verklaringen over het landbouwwerk dat in de herfst moest worden gedaan door uw familie (CGVS p.13). U stelt dat maïs in de herfst reeds is geoogst waarna men het land laat rusten (CGVS p.13). Wetende dat de andere gewassen die uw familie nog teelde – zoals diverse groenten, klaver en tarwe – in de herfst ook speciale aandacht verdienen, is het vreemd dat u daar met geen woord over rept (CGVS p.13). De oogstmaanden van de groenten die uw familie teelde, zoals tomaten, komkommer en aubergine, schieten u eveneens niet te binnen (CGVS p.13). U zegt dat deze groenten in dezelfde periode worden geoogst, maar u kan de maanden van die betreffende periode verbazend genoeg niet opnoemen (CGVS p.13). De reden die u aanhaalt waarom u die oogstmaanden niet kan zeggen is dat u het zich niet goed kan herinneren. Deze argumentatie is weinig aannemelijk daar u uw hele leven in een rurale omgeving opgroeide en de gronden van uw familie niet ver van uw huis lagen (CGVS p.5-6,12; DVZ vragenlijst punt 10 p.4). Geheel in lijn met voorgaande bevindingen kan u niet zeggen tijdens welke maanden katoen en klaver wordt geoogst (CGVS p.13-14). Bovendien blijkt uw inschatting wanneer maïs wordt gepland verkeerd. U verklaart immers dat maïs dient te worden gepland wanneer katoen wordt geoogst (CGVS p.13). In realiteit wordt maïs pas zes tot zeven maanden na de oogstperiode van katoen geoogst. Ook over de maatregelen die uw ooms namen om hun gewassen te beschermen tegen mogelijke ziektes bent u schijnbaar niet geïnformeerd (CGVS p.14). Uw vage en ontwijkende antwoorden doen vermoeden dat u vragen tracht te ontwijken en niet geheel de waarheid spreekt over uw voorgehouden profiel en verblijf in een landbouwgemeenschap (CGVS p.2).

U verklaarde voor een koe te zorgen nadat u was gestopt met naar school te gaan (CGVS p.6-7; DVZ vragenlijst punt 10 p.4). Aangezien uw voornaamste taak bestond uit het verzorgen van de koe en u zelfs niets anders deed dan voor die koe zorgen, is het erg opvallend dat u de drachtijd van een koe compleet verkeerd inschat. U stelde immers dat een koe vier tot zes maanden zwanger is (CGVS p.15). Daarnaast kan u vreemd genoeg de naam van de plant niet geven die aan de koe werd gegeven wanneer ze ziek was (CGVS p.15). Deze opmerkelijke vaststellingen worden versterkt door uw vage en ontwijkende antwoorden over de behandeling van uw zieke koe (CGVS p.15). Bovendien moet worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u enkel voor de koe zorgde, nadat u was gestopt met school (CGVS p.7). Wanneer hierop wordt doorgevraagd dat u toch nog zaken moet hebben gedaan op een dag dan enkel maar voor uw ene koe zorgen, haalt u aan niets meer te hebben gedaan. Gevraagd wat u dan wel deed van 's morgens tot zonsondergang voor uw koe, zegt u soms tarwe maar vooral klaver te hebben gekapt om de koe voor te schotelen als voeding, dit driemaal per dag. U benadrukt nadien nogmaals uitdrukkelijk er anders geen activiteiten op na te hebben gehouden, wat allerm minst geloofwaardig is uit de mond van een jongeman uit Afghanistan (CGVS p. 7). Jullie hadden zelf ook land, maar op de vraag of u meehielp het te cultiveren, antwoordt u negatief (CGVS p. 7). Het lijkt in de Afghaanse context waar alle werkhanden meer dan welkom zijn voor het overleven van het gezin allerm minst geloofwaardig dat een jongeman, die niet naar school gaat, enkel voor de koe moet zorgen. Dit te meer omdat er toch vanuit mag worden gegaan dat een koe het grootste deel van het jaar zelf haar geliefkoosde verse gewas kan grazen. Wanneer dan letterlijk wordt gevraagd of u ook boodschappen deed, antwoordt u weliswaar bevestigend (CGVS p. 7), maar het is duidelijk dat u uw

weinige activiteiten in Dar-i-Noor niet geloofwaardig kunt maken en doet vermoeden dat u uw werkelijke activiteiten in Afghanistan wilt verbergen.

De bevinding dat u het CGVS uw daadwerkelijke identiteit wilt verbergen, wordt bevestigd wanneer een blik wordt geworpen op uw Facebookpagina. Naast de vaststelling dat u vrienden uit de Afghaanse steden Kabul en Jalalabad heeft, wat uiterst vreemd is voor iemand die zijn hele leven steeds in Amla, Dar-i-Noor, zou hebben gewoond en enkel voor een koe zou hebben gezorgd, is het frappant dat de man die u bij de DVZ als uw vader benoemde (verklaring DVZ, dd. 30/03/2016, vraag 13), u op Facebook bestempelt als uw oom langs vaders zijde ('kaka' in het Pashtou) en deze man, S. D. (...) genaamd, aangeeft in Jalalabad te werken, maar van Kabul afkomstig te zijn en er te wonen (Facebookuitreksels in administratief dossier). Dit terwijl u aangeeft dat al uw ooms langs vaders zijde in Amla wonen (CGVS p. 12).

Enkele andere opvallende verklaringen versterken het vermoeden dat u niet uit Dar-i-Noor afkomstig bent.

Uw geografische kennis komt namelijk allerminst doorleefd over voor iemand die beweert zijn hele leven in hetzelfde district te hebben gewoond (CGVS p. 6). Zo geeft u aan dat Satan (of Sutan) achter Shugialay gelegen is (CGVS p. 24), terwijl de kaarten die werden toegevoegd, duidelijk aangeeft dat Sutan zich in een andere vallei bevindt en heel wat hoger ligt dan het van Amla dichtbij gelegen Shugialay. Vreemd is ook dat u weliswaar Safar Qala correct situeert nabij Bar Kot, maar het dichtbij Amla gelegen Qala Tak niet schijnt te kennen, aangezien u het verkeerdelijk in Khewa situeert (CGVS p. 24). Het dorp Kotaka of anders uitgesproken Kotgha situeert u evenmin correct. Terwijl dit dorp op een steenworp ten noorden van Amla ligt, situeert u Kotgha onder Nalawa, ten westen van Amla (CGVS p. 24). Tot slot weet u dat Chowal/Tchawal in uw district ligt en dat zicht in de 'upperside' bevindt, maar opmerkelijk genoeg weet u evenwel niet of er daar een dam is en welke dorpen er dan precies rond Chowal/Tchawal liggen (CGVS p.17), terwijl het eerder beschreven Satan (Sutan) dichtbij in de buurt ligt. Uw verklaringen dat u nergens geweest bent (CGVS p. 17, 23-24), kan niet als verklaring dienen voor iemand die zijn hele leven in een uiterst klein district als Dar-i-Noor heeft gewoond.

Wanneer u dan wordt gevraagd wanneer er grote overstromingen in uw district plaatsvonden zegt u eerst dat er steeds overstromingen zijn (CGVS p.16). Als u wordt gevraagd naar de laatste grote overstroming kan u niet op de vraag antwoorden en komt u met een verhaal over een overstroming van een lange tijd geleden (CGVS p.16-17). In augustus 2013 was er nochtans een hevige overstroming in uw district waarbij tientallen gezinnen werden getroffen. Naast het feit dat u wederom ontwijkend antwoordt, moet u toch van voornoemde grote overstroming hebben gehoord. Uw vage verklaringen blijven aanhouden wanneer u wordt gewezen op een grote aanval van de Taliban op het districtscentrum van Dar-i-Noor. U zegt aanvankelijk dat er enkele maanden voor uw vertrek aanvallen op het districtscenter waren en dat er twee mensen werden gedood en dat u niet weet wie ze waren of waar ze vandaan kwamen (CGVS p.18). Later stelt u dat ze van de overheid waren en dat het incident zo'n 4, 5 of 6 maanden voor uw vertrek gebeurde (CGVS p.18). Ten slotte wordt u concreet gevraagd naar een grote aanval van de taliban op het districtscenter zes maanden voor uw vertrek en hoeveel doden en gewonden er bij die aanval waren. U antwoordt weinig verhelderend dat er veel aanvallen zijn op het districtscenter en dat u zich zo geen groot incident met slachtoffers kan herinneren (CGVS p.18). In werkelijkheid werden minstens zes politieagenten gedood, waaronder de afgevaardigde commandant en raakten nog eens negen agenten gewond. Dat u zo'n grote aanval, waar toch een grote ruchtbaarheid aan gegeven moet zijn in uw regio, niet kunt concretiseren, komt allerminst geloofwaardig over en doet vermoeden dat de kennis die u wel etaleert eerder ingestudeerd overkomt.

Daarnaast blijkt u niet goed op de hoogte te zijn van mensen die Dar-i-Noor ooit hebben verlaten in de richting van Pakistan. De bij het dossier gevoegde bronnen tonen aan dat de regio Dar-i-Noor door de diverse oorlogen zwaar werd getroffen en hierdoor grote groepen mensen uit uw district naar Pakistan zijn geëmigreerd. U bent wederom weinig concreet en verklaart dat er mogelijks mensen van Dar-i-Noor naar Pakistan zijn verhuisd, maar niemand van uw verwanten (CGVS p.19). Gevraagd of er mensen van Pakistan naar Dar-i-Noor zijn verhuisd, beantwoordt u zodoende nog vager en ontwijkender. Terwijl u aanvankelijk stelt dat er geen mensen uit andere landen in uw district kwamen wonen (CGVS p.16), zegt u in tweede instantie, nadat de vraag meermaals moest worden herhaald, dat het kan zijn dat er mensen vanuit Pakistan in Dar-i-Noor kwamen wonen, maar dat u ze niet persoonlijk kende (CGVS p.23). Nochtans zijn door decennia van conflict over de jaren heen vele mensen vertrokken uit Dar-i-Noor naar Pakistan en nadien ook teruggekeerd uit Pakistan naar Dar-i-Noor. Dat u zo beperkt en oppervlakkig op de hoogte zou zijn van deze migratiebewegingen in beide richtingen, is zeer opmerkelijk. Bijkomend is het frappant dat u niet weet of er nog Pashayi leven buiten Afghanistan (CGVS p.21-22). Dat u niet op de hoogte zou zijn van de grote Pashayi-gemeenschap in Pakistan is verwonderlijk.

Deze vaststellingen doen vermoeden dat u bepaalde informatie heeft ingestudeerd, maar dat andere (algemene) kennis over uw regio u totaal ontbreekt.

U kreeg tijdens uw interviews op het CGVS de mogelijkheid om zelf informatie aan te brengen om uw verklaarde afkomst en verblijf aannemelijk te maken. U bleek daar niet toe in staat. U bracht geen enkel nieuw element aan om uw beweringen aan te tonen (CGVS p.24-25). U zou als inwoner van Dar-i-Noor die daar gedurende zes jaar school liep meer kennis over uw herkomstregio moeten kunnen aantonen. De vaststelling dat u dit niet kan, haalt het geloof in uw verklaarde verblijf onderuit.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dar-i-Noor gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u voor uw komst naar België in Dar-i-Noor heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielaanvraag een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielaanvraag afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielaanvraag over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielaanvraag, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 6 april 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS p.24-25). Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Dar-i-Noor (CGVS p.24-25).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen

moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet weerleggen. De authenticiteit van uw documenten werd eerder reeds in vraag gesteld naar aanleiding van uw verklaarde leeftijd op uw taskara. Bovendien hebben dergelijke documenten enkel een ondersteunende functie van geloofwaardige verklaringen. Op zichzelf vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardige herkomst te herstellen. Daardoor kan ook geen waarde worden gehecht aan de taskara van uw vader, die niets zegt over uw verblijfplaats. Ook de krant en het werkcertificaat van uw vader kunnen net zoals de talibanbrieven en de klacht ingediend bij het districtshuis geenszins uw herkomst uit Dar-i-Noor bewijzen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 4, §§ 1-3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing op grond van verschillende vaststellingen tot de conclusie komt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar beweerde regio van herkomst in Afghanistan en dat verzoekende partij haar daadwerkelijke identiteit tracht te verbergen voor de Belgische asielinstanties. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen overtuigende argumenten aanvoert die van aard zijn de verschillende vaststellingen die tot deze conclusie hebben geleid in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat zij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden voor wat betreft haar leeftijd, stelt verzoekende partij vooreerst aangaande het medisch leeftijdsonderzoek waarnaar verwezen wordt dat dergelijke medische testen ernstig bekritiseerd worden. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar het arrest nr. 231 491 van de Raad van State van 9 juni 2015 dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 10). Verzoekende partij onderstreept dat zij nooit de intentie heeft gehad om de Belgische asielinstanties te misleiden en dat zij zich louter gebaseerd heeft op hetgeen haar moeder haar verteld heeft over haar leeftijd. Bovendien worden haar verklaringen aangaande haar leeftijd ondersteund door haar *taskara*. Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij nalaat *in concreto* aan te tonen waarom de door haar voorgelegde *taskara* niet authentiek zou zijn. Verzoekende partij stelt ten slotte dat de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek geenszins boven de informatie die blijkt uit haar *taskara* kunnen worden geplaatst en verwijst dienaangaande naar het standpunt van het *European Network of Ombudspersons for Children (ENOC)* dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 11).

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat daar waar verzoekende partij ter staving van haar betoog dat medische leeftijdsonderzoeken ernstig bekritiseerd worden verwijst naar een arrest van de Raad van State, dit arrest een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Bovendien werd in desbetreffend geval vastgesteld dat de verschillende medische leeftijdsonderzoeken die werden gedaan niet eenduidig waren over de leeftijd van de betrokkene en dat derhalve de laagst vastgestelde leeftijd in aanmerking moest worden genomen. Van dergelijke situatie is *in casu* evenwel geen sprake.

De Raad duidt er voorts op dat uit de beslissing van de dienst Voogdij van 29 januari 2016 inzake de leeftijdsbepaling van verzoekende partij blijkt dat uit de medische test tot vaststelling van de leeftijd van verzoekende partij is gebleken dat verzoekende partij op 6 januari 2016 een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (administratief dossier, stuk 15, beslissing dienst Voogdij d.d. 29 januari 2016). De Raad is van oordeel dat verwerende partij uit het feit dat verzoekende partij zowel bij haar asielaanvraag op 8 december 2015 verklaarde 16 jaar te zijn, dat zij zelfs na het verkrijgen van de beslissing van de dienst Voogdij op haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 maart 2016 en op haar gehoor voor het CGVS op 6 april 2017 bleef volhouden minderjarig te zijn, en dat zij ook een *taskara* neerlegt die melding maakt van de leeftijd van 14 jaar op 2/6/1392 Afghaanse kalender (24 augustus 2013 volgens de Gregoriaanse kalender), terecht besluit dat verzoekende partij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden.

Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partij dat haar verklaringen aangaande haar leeftijd ondersteund worden door haar *taskara* en dat verwerende partij nalaat *in concreto* aan te tonen waarom haar *taskara* niet authentiek zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij ten onrechte ervan lijkt uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, *in casu* omwille van de vaststelling dat de leeftijd in de *taskara* geenszins strookt met de leeftijd die blijkt uit het leeftijdsonderzoek. Zij het tevens benadrukt dat de bewijswaarde van dergelijk document hoe dan ook relatief is, aangezien uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is, gezien corruptie er wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (administratief dossier, stuk 13, map landeninformatie, deel 2).

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het standpunt van *ENOC* (bijlage 11 van het verzoekschrift), duidt de Raad erop dat dit geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Bovendien stelt de Raad vast dat in dit standpunt van *ENOC* opgemerkt wordt dat indien de leeftijd niet afdoende bewezen wordt door de aangebrachte documenten en in geval van ernstige twijfel omtrent de leeftijd verder onderzoek mag gebeuren naar de leeftijd van het kind. In tegenstelling tot wat verzoekende partij meent, blijkt uit dit standpunt dan ook nergens dat de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek niet geplaatst kunnen

worden boven de informatie over haar leeftijd in haar *taskara*, een document met slechts een relatieve bewijswaarde.

2.2.5.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat zij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij uit een ruraal gebied als dat van Dar-i-Noor komt, stelt verzoekende partij dat van haar het onmogelijke wordt verwacht. Verzoekende partij duidt erop dat zij het land zelf niet cultiveerde, waardoor zij niet alles in detail kan weten. Verzoekende partij onderstreept dat zij duidelijke verklaringen kon afleggen over haar dagelijkse leven en de zaken waarmee zij vaak in aanraking kwam. Wat betreft de drachtijd van een koe, stelt verzoekende partij dat het om een misverstand gaat en dat de tolk de vraag vertaalde als “*nadat kalf geboren, hoeveel maand nog melk geven?*”. De tolk heeft verzoekende partij evenwel nooit naar de drachtijd van een koe gevraagd. Verder stelt verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor erg gestresseerd was, waardoor zij zich de naam van de plant die aan de koe werd toegediend bij ziekte niet meer kon herinneren. Wat betreft haar geografische kennis, werd geen rekening gehouden met het feit dat zij nergens is geweest. Voorts kan van haar niet verwacht worden dat zij alle details zou kennen van de aanval op het districtscentrum. Wat betreft de overstromingen, stelt verzoekende partij dat er steeds overstromingen waren en dat dan ook niet verwacht kan worden dat zij specifiek de overstroming van 2013 vermeldt. Wat betreft de migratiebewegingen in haar regio, stelt verzoekende partij dat de vragen dienaangaande allerm minst duidelijk waren en dat zij pas later tijdens haar gehoor begreep dat het ging over vluchtelingen uit Pakistan, waarna zij deze vraag naar waarheid heeft beantwoord. Ten slotte meent verzoekende partij nog dat geenszins rekening gehouden werd met haar profiel als laaggeschoolde.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingsen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij meent, kan van haar als inwoner van Dar-i-Noor die daar gedurende zes jaar school liep wel degelijk meer kennis over haar herkomstregio worden verwacht en tevens kan van haar worden verwacht dat zij meer doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over de landbouwactiviteiten van haar familie en haar eigen activiteiten in Afghanistan, *quod non*.

Waar zij haar verklaring omtrent de drachtijd van een koe wijt aan een misverstand met de tolk, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aantoont dat de tolk deze vraag verkeerd zou hebben vertaald.

Haar uitleg dat zij de naam van de plant niet meer zou hebben geweten ten gevolge van de stress kan evenmin worden weerhouden. Nu verzoekende partij in haar land van herkomst klaarblijkelijk niets anders zou hebben gedaan dan het verzorgen van de koe, kan van haar redelijkerwijze verwacht worden dat zij dit zou weten.

Verder bemerkt de Raad dat geenszins van verzoekende partij verwacht wordt dat zij ‘alle details’ zou kunnen geven over de aanval in het districtscenter. Wel kan redelijkerwijs van haar worden verwacht dat zij de grote aanval van de taliban op het districtscenter zes maanden voor haar vertrek, waarvan aangenomen kan worden dat hieraan een grote ruchtbaarheid moet zijn gegeven in haar regio nu minstens zes politieagenten werden gedood, waaronder de afgevaardigde commandant, en nog eens negen agenten gewond raakten, zou kunnen concretiseren, *quod non*. Gevraagd naar een grote aanval door de Taliban op het districtscentrum, verwijst zij naar verschillende aanvallen door de Taliban 4 à 6 maanden voor haar vertrek waarbij er twee mensen zouden zijn gedood, doch zij kan zich “*geen groot incident herinneren dat slachtoffers heeft geëist*” (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 06/04/2017, p. 18).

Voorts is het wel degelijk opmerkelijk dat verzoekende partij op geen enkel moment verwijst naar de grote overstroming van 2013 (zie administratief dossier, stuk 13, map landeninformatie, deel 6) wanneer haar herhaaldelijk gevraagd wordt naar de laatste grote overstroming en slechts vaag stelt dat er ‘steeds overstromingen’ waren en dat ze enkel weet ‘dat er een grote was toen zij nog niet geboren was’ (gehoorverslag CGVS d.d. 06/04/2017, p. 16-17).

Ten slotte treedt de Raad verwerende partij bij waar deze stelt dat het zeer opmerkelijk is dat verzoekende partij zo beperkt en oppervlakkig op de hoogte is van de migratiebewegingen tussen Dar-i-Noor en Pakistan. Verwerende partij bemerkt in dit verband dat de bij het dossier gevoegde bronnen aantonen dat door decennia van conflict over de jaren heen vele mensen vertrokken zijn uit Dar-i-Noor naar Pakistan en nadien ook teruggekeerd uit Pakistan naar Dar-i-Noor. Gelet op deze informatie is het dan ook bevreemdend dat verzoekende partij, gevraagd of zij weet heeft van mensen die van Dar-i-Noor naar Pakistan zijn verhuisd of van mensen die vanuit Pakistan naar Dar-i-Noor kwamen wonen, slechts vaagweg kan stellen dat dit mogelijk is, maar dat zij deze mensen niet persoonlijk kende (gehoorverslag CGVS d.d. 06/04/2017, p. 19 en 23).

Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat de bevinding dat verzoekende partij haar daadwerkelijke identiteit wilt verbergen bevestigd wordt door de informatie die blijkt uit haar Facebookpagina, stelt verzoekende partij dat de informatie die verwerende partij aanhaalt over haar vader/oom niet klopt. Wat betreft de vrienden uit Kabul en Jalalabad, bemerkt verzoekende partij dat dit mensen zijn die zij in België heeft ontmoet en na haar aankomst in België als vrienden op Facebook heeft toegevoegd.

2.2.6.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de uitleg van verzoekende partij dat zij de vrienden uit Kabul en Jalalabad pas in België heeft ontmoet en nadien pas heeft toegevoegd als vriend op Facebook geenszins kan overtuigen nu bij verschillende van haar vrienden immers uitdrukkelijk aangegeven staat dat zij in Kabul of Jalalabad werken en niet slechts dat zij van daar afkomstig zijn.

Waar verzoekende partij verder stelt dat de informatie op Facebook over haar vader/oom niet klopt, stelt de Raad vast dat zij evenwel nalaat enige verklaring te bieden voor deze beweerde foutieve informatie op hun Facebookprofielen waardoor haar betoog dan ook niet kan overtuigen. Verzoekende partij slaagt er dan ook geenszins in de vaststellingen van verwerende partij dat verzoekende partij de man die zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken als haar vader benoemde, S. D., op Facebook bestempelt als haar oom langs vaders zijde ('*kaka*' in het Pashtou) en dat deze man op zijn Facebookprofiel aangeeft in Jalalabad te werken, maar van Kabul afkomstig te zijn en er te wonen, terwijl verzoekende partij aangeeft dat al haar ooms langs vaders zijde in Amla wonen, in een ander daglicht te stellen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij wel degelijk heeft voldaan aan de op haar rustende medewerkingsplicht en in dit verband verwijst naar de definitie van de medewerkingsplicht zoals bepaald in artikel 4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, wijst de Raad erop dat uit wat voorafgaat duidelijk blijkt dat verzoekende partij niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op haar rust, nu zij immers bedrieglijke verklaringen aflegt over haar regio van herkomst in Afghanistan en haar daadwerkelijke identiteit tracht te verbergen voor de Belgische asielinstanties.

2.2.8. De Raad duidt er verder nog op dat een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan – verzoekende partij voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende rapporten (bijlagen 3-9) – niet volstaat om in hoofde van verzoekende partij een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De Raad benadrukt dat de werkelijke streek van herkomst van essentieel belang is voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming, daar het immers de streek van feitelijke herkomst is in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Immers is er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft of geen reëel risico op ernstige schade loopt of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij het door haar beweerde verblijf in het dorp Amla in het district Dar-i-Noor van de provincie Nangarhar (Afghanistan) niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die zij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van verzoekende partij noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij in dezen niet ter discussie staat. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit het dorp Amla in het district Dar-i-Noor van de provincie Nangarhar (Afghanistan), noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 6 april 2017 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Aangaande de door verzoekende partij met toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet door middel van een aanvullende nota van 17 april 2018 bijgebrachte nieuwe elementen wijst de Raad er vooreerst op dat dergelijke nota niet kan worden aangewend om nieuwe middelen te ontwikkelen tegen de bestreden beslissing die niet eerder in het verzoekschrift hadden kunnen worden aangehaald en, of van de nodige informatie voorzien. *In casu* beperken de nieuwe elementen zich tot het bijbrengen van foto's waarvan verzoekende partij beweert dat ze haar dorps hoofd en een aantal dorpingen afbeelden. De Raad wijst er vooreerst op dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarenboven kan uit het afgebeelde berglandschap niet worden opgemaakt welke locatie dit betreft en evenmin wie de personen *in concreto* zijn die op deze foto's figureren. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende de afbeeldingen van haar dorp, van dorpingen en van familieleden die op de CD-Rom, die ter terechtzitting werd neergelegd, terug te vinden zijn.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT